

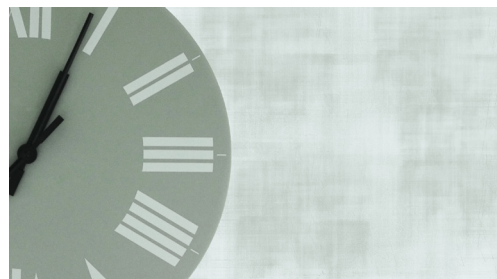
KRISTENT Perspektiv

15. ÅRG. NR. 2, 2012

Når livet haster forbi

I Salme 90 klager Moses over livets flygtighed og alle de onde dage, han oplever. Men han knytter også i den klage sit liv til den evige Gud.

Side 4

Politik - hvor stort håb skal vi sætte til Borgen?

Side 15

Når kristne forfølges

I den sidste saligprisning, lyder der en opmuntring til dem, der forfølges for hans navns skyld.

Side 12

Vor trang til hævn

I Bibelen møder vi både Gud, som en, der dømmer og tilgiver. Han lærer os hvad vi skal være med hævnfølelsen.

Side 2

OGSÅ I BLADET...

Vi anmelder filmen The Hunger Games

og meget andet....

God læselyst

Om behovet for hævn

Af Louis Nielsen

Som kristne har vi sikkert alle en dårlig samvittighed, hvis, vi i bestemte situationer føler en trang til at få hævn, eller som vi siger nu til dags "vil se retfærdighed ske". Det ligger ligesom indlejret i evangeliet og i Jesu eksempel, at hævnørst er en uværdig følelse for en discipel af Jesus at bære på.

Jesus bad jo om tilgivelse for sine fjender, da de naglede ham til korset. Det samme gjorde Stefanus, kirkens første martyr. Jesus lærte os også "at elske vore fjender", "gøre godt mod dem" og "bede for dem". Det samme gør apostlenes formaninger, som vi finder spredt gennem hele Det Nye Testamente.

Hvis vi føler, at der ind imellem er en kontrast mellem Det Nye Testamente på den ene side og Det Gamle Testamente på den anden, så er det her. Det forhold alene tvinger os ind i en overvejelse over, om det er muligt at slå bro over de to testamenter på dette punkt. Der brug for at se på spørgsmålet med friske øjne.

Det er nemt nok at reducere kristendommen til at handle om næstekærlighed og dermed se enhver sag som på forhånd afgjort. Det er også nemt nok at gøre sig retfærdig på andres bekostning.

Men evangeliet er uendelig meget mere end et almenmenneskeligt budskab om næstekærlighed. Ondskaben og undertrykkelsen af medmennesket kan være så modbydelig, at det kræver et langt mere robust svar end blot det, at du skal altså tilgive, også din fjende.

Vi ender altid galt, og vi ender altid

med halvsande konklusioner, når vi fifler med Guds ord og vrager og vælger mellem, hvad vi kan li' og ikke kan li'.

Bibelsens fortælling hænger sammen fra dens første til dens sidste kapitel, og kun ved at bevæge os med den kommer vi frem til Bibelsens sandhed. Alt andet leder kun til forvirring og indsætter også vor egen visdom og vore følelser som overdommer over Guds tanker.

Ordets egne pejlemærker er de fyrtårne, hvis lys vi må følge, hvis vi skal nå sikker i havn, og hvis vi skal nå frem til en sund teologi. Det gælder også i spørgsmålet om hævn.

"Din brors blod råber til mig fra jorden" siger Herren til Kain, da han møder ham derude på marken, hvor Kain havde slået sin bror Abel ihjel (1 Mos 4:10).

Brodermordet på Abel er så vigtig et tema i den bibelske fortælling, at det er genstand for kommentarer i Det Nye Testamente (se Heb 12:24; 1 Joh 3:11-12), og budskabet er, at vi mennesker med vore handlinger står til ansvar over for Gud, hvem vi skylder vort liv.

Gud er giveren af livet; og han har omsorg for alt liv, han har skabt. Alt liv ved sig afhængig af ham; kun den blindhed, synden har ramt os med, får os til at se bort fra det. Mennesker, dyrene, hele skabningen sukker til Gud for liv. De råber også til Gud, når liv uretmæssigt bliver taget.

Beretningen om Kain og Abel er et vidnesbyrd om, at Gud tager sig af det. Gud omtales da også i Bibelen som "hævnens Gud" (Salme 94:1; se også 5

Mos 32:35; Es 35:4; 59:17; Rom 12:19 og Heb 10:30).

Retfærdig gengældelse er lagt ind i skabelsens love, men gengældelse opfattes altid i Bibelen som personlig, det er Herrens gengældelse, det er Herrens hævn. "Vi får kun som forskyldt" bekendte den ene af de røvere, som var korsfæstet sammen med Jesus (Luk 23:41).

"Guds vrede", siger Paulus, "åbenbares fra himlen over al ugudelighed og uretfærdighed hos mennesker, der undertrykker sandheden med uretfærdighed" (Rom 1:18). "For disse synders skyld", siger han også "kommer Guds vrede over ulydighedens børn" (Kol 3:6).

Gud - både dommer og frelser

Så er det også vidunderligt sandt, at "Herren er sen til vrede", "at han ikke bestandig går i rette med os", at hans "vrede kun varer en kort stund", at han er en "tålmodig", "langmodig" og "overbærende" Gud, en barmhjertig Gud, som "ikke gengælder os efter vore synder", at "hans barmhjertighed er stor", og at "hans miskundhed når til himlen", og at "der er syndsforladelse hos ham".

Forestillingen af Gud som en Gud, som lader fem og syv være lige og bare uden videre tilgiver, som har sat sig grundigt på vore dages forkyndelse, er nærmest ubærlig og virker nærmest som et narkotikum, sløvende samvittighederne og tagen dybden, nåden og herligheden ud af Kristi evangelium, frarøvende nåden dens kongemagt.

Gud tager synden alvorlig, men er

samtidig er nåderig og tilgivende (se de centrale ord i 2 Mos 34:6-7). Derfor findes der ikke nogen mulighed for at skrive forsoningen, skrive korset ud af kristendommen. I samme sekund man gør det, ophører det med at være kristendom, ophører med at være evangelium.

Gud må blive forsonet med os og vi med ham, hvis vi nogensinde skal kunne mødes til andet end dom og fortabelse. Men Gud ske tak og lov, forsoningen har fundet sted; Kristus er død, opstanden og lever altid trædende frem for os hos Gud. Kristus er blevet gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i Ham" (2 Kor 5:21). Jesu blod, pagtens "taler nu bedre end Abels blod (Heb 12:24). Evangeliet er blevet Guds amnesti til os (se 2 Kor 5:20). Korset står imellem synderen og Gud.

Men Gud forbliver den samme uforanderlige Gud. Gud er stadig "alt køds Gud", "al jordens dommer", "alle menneskers dommer". Straffen og hævnens hører stadig ham til. Hans vrede han stadig bryde frem i al dens gru og vælde. Derfor bør vi også skælve for ham, og alverden burde skælve for ham. Herrens store og forfærdelige dag kommer, og det vil være en dommens og vredens dag for mange, for andre en frelsens dag. Mennesker vil få igen alt efter, hvordan vi har handlet i livet.

Vi kristne kan suspendere vore hadfølelser og overlade til Gud at hævne og straffe. I Kristi kors er Gud gået ind i det alt sammen, også i al den uret, sorg, smerte, lidelse og død, som livet i en falden verden rummer. Vi lægger vort liv i vor trofaste skabers hånd (1 Pet 3:13-17; 4:19), herunder også til at tage sig af det at give os oprejning og ret, når vi lider uret og undertrykkelse.

Vi er fritaget for selv at hævne med al den risiko for at begå ny og måske endnu værre uret indebærer, men det betyder ikke, at sagen arkiveres. Hos Gud står den stadig åben, og i trofasthed mod sin egen retfærdige regering, griber han ind, når tid er inde, om ikke før så på "vor Herres Jesu Kristi dag" (se 2 Thes 1:3 ff.; se også Åb 6:9-11).

Så evangeliet ikke bare "skøjter hen" over problemerne og lukker munden på os; det viser os, at Gud tager sig af det, men under nådens og pagtens fortegn. Dér hviler det trygt og godt, og i den havn kan vi trygt bringe vort skib til fortøjning.

Opgør med den moderne myte

På mange måder er dette en uhyre vigtig og indsigtfuld bog. Forfatteren skriver om de to myter, den moderne og den kristne. Her er det nok vigtigt, at vi forstår, hvad der menes med en "myte".

En myte er en fortælling, som vi lever ved, som oplyser og tolker tilværelsen for os, og som vi lægger kursen for vort liv efter. En myte kan både være sand og være løgn, være opdigtet og fantasi eller virkelig og historie. Forfatteren definerer ikke, hvad han eksakt mener, når han taler om myte, men vi lades ikke det mindste i tvivl om, at han anser den moderne myte, fremskridtsmyten som løgn og illusion, den kristne som virkelig og sand.

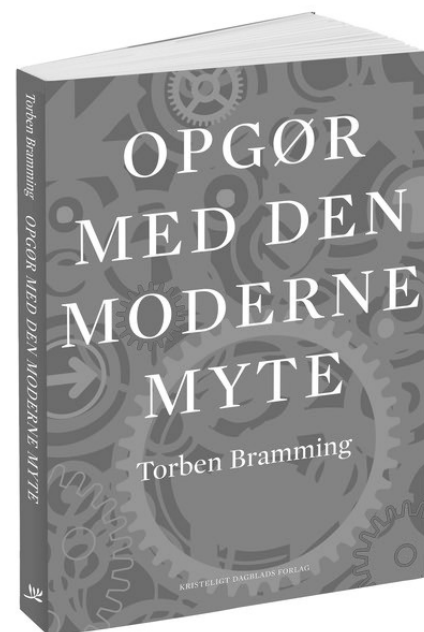
Uden at han direkte siger det, synes han at acceptere den kristne fortælling som sand og historisk, den moderne myte som løgn og forførelse. Vi kan også med en vis ret sige, at hans bog er et opgør med kulturradikalismen og videnskabeligheden og med de senere årtiers førte politik i Danmark, herunder ikke mindst den måde kirken har ført sig frem på.

Forfatteren tilhører den kirkelige fløj, vi kalder Tidehverv. Tidehvervs dogmatik må vi vel kalde klassisk kristen, men kirkeligt set færdes det i et helt andet teologiske landskab end vi i det frikirkelige miljø færdes i.

Derfor kan flere af de iagttagelser og betragtninger, som forfatteren fremsætter, godt indeholde noget, vi kan lære af og lære rigtig meget af, ja jeg vil ligefrem mene, at vi efter endt læsning er blevet en del klogere med hensyn til at forstå og tyde den tid, vi lever i. Bogen afdækker og afslører flere af de livsløgne og illusioner, vi lever på, og forklarer vel også et stykke hen af vejen, hvorfor de er dømt til at bryde.

Bogen er ikke direkte politisk, men må vel politisk set siges at ligge en del til højre for midterlinjen i dansk politik, og forfatteren vil uden tvivl af mange af sine læsere blive opfattet som reaktionær.

Jeg har i mit eksemplar af bogen understreget og markeret ikke så få ting, som jeg på rette sted og i rette sammenhæng godt kunne tænke mig at citere og måske kommentere yderligere.

Det betyder ikke, at jeg nødvendigvis er enig med Torben Bramming i alt, hvad han skriver, men bogen er en øjenåbner, som flere, også i vores læserkreds vil have gavn af at stifte bekendtskab med. Derfor være den hermed anbefalet.

Kapitlernes overskrift fortæller os, hvad det er, som venter os, hvis vi giver os til at læse bogen. Den er kun på 134 små sider, så det må siges at være en overkommelig opgave.

Kapitel 1 - Den moderne myte - fremskridt på alle planer

Kapitel 2 - Hvordan den moderne myte kom til verden

Kapitel 3 - Den kristne myte

Kapitel 4 - To verdenssyn - to sprog

Kapitel 5 - Krigen mellem den kristne myte og den moderne myte

Kapitel 6 - Den nye Gud

Kapitel 7 - Bibelens betydning

Kapitel 8 - Mirakler

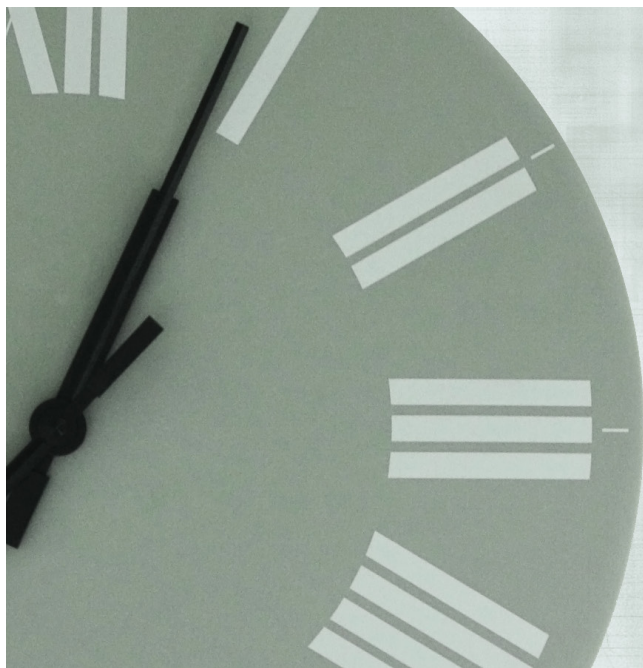
Kapitel 9 - Guds historie om mennesket

Kapitel 10 - Konsekvenserne af afsløringen af den moderne myte.

Torben Bramming er meget inspireret og også direkte påvirket af C. S. Lewis - han er i øvrigt også en af initiativtageren til dannelsen af det danske C. S. Lewis selskab.

Bogen vil også egne sig som samtalebog i netværksgrupperne.

Louis Nielsen

Når livet haster forbi

Klagesang: Salme 90

Af Carsten Thomsen

*Om lidt bli'r her stille,
Om lidt er det forbi
Fik du set det du ville?
Fik du hørt din melodi?
Om lidt om lidt, Er vi borte,
Vi ses måske igen*

Kim Larsens sørgmodige hymne sætter tonen for denne klagesang. Livet er flygtigt, skrøbeligt og tiden haster afsted, og vi føler ikke, vi nåede det, vi ville - "om lidt, om lidt, er vi borte", synger den danske troubadour videre - og ender med det usikre "Vi ses måske igen", der ikke byder på megen håb.

Det er et eksistentielt grundvilkår, som vi alle lever under. Vi skal alle dø, siger vi - men vi tror ikke rigtig på det. Vi synes, der er en stor uretfærdighed i det - især hvis vi rammes af alvorlig sygdom midt i livet - eller vi har oplevet mange "onde år", mange svære tider, megen travlhed og måske personer bliver taget fra os, vi står uden job, vi nærmer os pensionen - tiden bliver pludselig meget vigtig. Tidens tand sætter sine barske bidmærker i os - og vi mærker den foruroligende forgængelighed.

Hvor er det godt, at vi også her kan vende os til Gud og lægge dette grundvilkår, denne smerte frem for Gud. Tale ærligt om det, se det i øjnene uden at ignorere det, som vi ofte har tendens til, og haste videre.

1. Vi må huske på, hvorfor vi er "støv"

Moses skriver salmen, formentlig som en gammel mand, der nu tænker tilbage på et hårdt liv, der er svundet i hast. Han sætter sit flygtige liv op imod Gud, der er fra "evighed til evighed". Moses erkender, at han er "støv", at hans liv er som græsset, der visner i middagssolen.

"Vore leveår kan være halvfjerds, eller firs, hvis kræfterne slår til, men al deres stolthed er elendighed og ulykke; hastigt går det, så flyver vi bort".

Livet er ikke alene skrøbeligt og kort - det er sorgerne, som synes at stå skarpest i Moses' sind. Et barsk liv, der har mærket hans krop og tyngt hans sind. Elendighed og ulykke.

Det synes at være lidt sortseer-agtigt, for Moses har jo haft mange fantastiske oplevelser med mirakler og store velsignelser og fortrolige samtaler med Gud - men der har også været mange år med et slidsomt lederskab for et ikke særligt taknemmeligt folk, mange brokkerier, hårde år i ørkenen, uden den komfort, vi kender til. Livet har tæret på ham, som de dybe fuger i hans ansigt og hans ømme krop nu er et bevis på.

Og når han tænker over, hvorfor han er "støv", så når klagen nye højder.

Vi går til i din vrede, vi forfærdes ved din harme. Du har stillet vore synder for dine øjne, Alle vore dage svinder hen i din vrede, vi henlever vore år under suk.

Det gamle Testaments personer tænker ofte - langt oftere end vi gør det - deres egen syndighed ind som en

uadskillelig del af deres grundeksistens - og som en direkte eller i hvert fald medvirkende faktor til den situation, de nu står i. Det gælder både ved sygdom, økonomiske problemer, forfølgelser fra deres fjender - og nu også her.

Moses tænker sikkert ikke på konkrete synder, men helt generelt på, at han og alle andre mennesker må leve med syndefaldets konsekvenser hver dag. Moses føler det som om, at Gud hele tiden minder ham om, at han er en synder, så han ikke glemmer, hvorfor livet er så flygtigt.

Den Guds vrede, som Moses taler om, er det samme som den dom, Gud gav menneskeslægten i Edens Have: "Agerjorden (skal) være forbandet for din skyld; med møje skal du skaffe dig føden alle dine dage. Ja, jord er du, og til jord skal du blive".

Det suk, som lyder fra Moses er det skabningens suk, som Paulus taler om i Romerbrevet 8. At skabningen blev "underlagt tomheden", at vi er slaver under forgængeligheden. Jeg tænker også her på den livslede, som kommer til udtryk i Prædikerens Bog: "Alt er tomhed, endeløs tomhed".

Sådan lyder det lidt, hvis vi isolerer det til klagen i de midterste vers i salmen.

2. Guds tid må være vor tid

Jeg tror, at Gud ønsker at sådanne tanker skal gippe i os en gang imellem. Så vi bliver klar over, hvor vores eneste trøst findes.

Tusind år er i dine øjne som dagen i går,
der er forbi, som en nattevagt.
Du skyller dem bort, de sover ind

Loer os at holde tal på vore dage,
så vi får visdom i hjertet.

Vi har nemlig et sted som kristne, som troende, altid at gå hen. Et trygt sted.

Det er her Moses starter salmen. *Herre, du har været vor bolig i slægt efter slægt.* Og han lægger sit tyngede hjerte frem for Gud - og derigennem knyttes hans dage til Den evige Gud - til noget, der varer ved, noget der står fast, "i slægt efter slægt", noget der ikke kan rokkes eller forsvinder. Det er jo også den kristnes trøst, vi der får lov at skue langt klarere ind i evigheden efter døden, end Moses og de troende i Det gamle Testamente. Den evighed, der venter os.

Det er midt i denne ærlige selvransagelse, at Moses nu kommer med bøn til Gud om hjælp.

Lær os at holde tal på vore dage, så vi får visdom i hjertet.

Hvad vil det sige at holde tal på vore dage? Ja, det har noget at gøre med at leve dagen i dag i denne bevidsthed - den visdom er, at vi ikke har et udtømmeligt lager af dage - kun dem Gud i sin nåde har givet os. Og dem må vi tage var på, som Guds gave.

Leif Andersen fortæller en historie i en af hans bøger om en erfaren norsk sjælesørger, der flere gange besøgte en kræftsyg mand, som snart skulle dø. På et tidspunkt siger den kræftsyge noget, som gjorde et uudsletteligt indtryk på sjælesørgeren. Han sagde lige så stille: "De dage, som kom og gik - jeg vidste ikke, at de var livet..."

Så tilføjer Leif Andersen: *Umiddelbart undrer man sig jo: Hvordan kunne han sige, at han ikke vidste, at de var livet; hvad*

skulle de ellers være? Men det er jo rigtigt: Netop dette selvfølgelig er forfærdeligt svært at lære. Og siden jeg hørte denne sætning, har jeg heller ikke kunnet slippe den. Mit liv består ikke af noget som helst andet end de der hverdage, som kommer og går, den ene efter den anden. Men vi har ofte så travlt med at snakke i meget højtravende og storladne vendinger om LIVET, at vi fuldstændig glemmer, at det der høje og store og hellige "livet", det består ikke af andet end dagen i går og i dag og i morgen. Og som jeg bruger de dage, bruger jeg mit liv. Sådan som jeg klatter de dage væk, klatter jeg mit liv væk. Sådan som jeg lever de dage værdifuldt, lever jeg mit liv værdifuldt. Det eneste liv jeg har.... Så er det med at bruge de dage, som kommer og går, på de ting, der varer. De ting, der giver holdbar, dyb og ægte glæde. Kærlighedens ting.

3. Vi må bede om velsignelse for dagen i dag

Moses kommer også med en række udtryk, som hver for sig minder os om Guds godhed og de velsignelser, der er at hente hos Gud:

Vend tilbage, vis medlidenhed. Mæt os om morgenen med din godhed, så vi kan juble og glæde os hele vort liv, glæd os lige så længe, som du har ydmyget os, de år, vi oplevede ulykke.

Moses er hudløst ærlig. Han vil opleve Gud, erfare ham, mærke ham, i dag. Skal han gribe dagen, så skal Gud være der som en erfaret virkelighed i hans liv - ikke blot som en trossætning, han kan

citere. Rør ved mit hjerte. Må jeg mærke dig, smage dig.

I Moses' afsluttende bøn lægger han dagene i Guds hånd. Og det er en bøn, vi kan gøre til vores hver eneste dag. Hver eneste morgen.

Lad dine tjenere få dit værk at se, lad deres børn se din pragt! Herren, vor Guds herlighed komme over os!

Først Gud - åh, må jeg opleve ham. Se, hvor vidunderlig Han er, se HANS VÆRK - hvordan han er til og virker i os. Lad mig se mere af vor vidunderlig, kærlig, god og trofast en Gud du er. Så jeg kommer til at elske dig mere. Tjene dig ivrigere, søge dig oftere.

Styrk vore hænders værk for os, ja, styrk vore hænders værk!

Kom med din velsignelse i mit liv, i min familie, på mit arbejde, i min tjeneste i menigheden. Må du være med i det, jeg gør.

Johannes Møllehave citerer noget, som bibeloversætteren Anna Sophie Seidelin plejede at sige:

"Der er to tider. Den ene er den flade tid, hvor man siger: Det var en almindelig onsdag. Det var en almindelig uge. Det er en flad tid. Men sommetider rører den himmelske tid heldigvis den jordiske tid, og så bliver det høj tid."

Tænk om vi kunne opleve det lidt oftere. Salme 90 hjælper os med at få flere dage med høj tid.

Dyre spillere uden klubånd

Af Louis Nielsen

Ovennævnte overskrift, som jeg har fra en kommentar i Politiken om situationen i superligaklubben Brøndby, kan måske også stå som en kommentar over, hvordan situationen af og til kan være i vore kirker, måske lige med undtagelse af det med det "dyre", for kirker er sjældent kendt for at lønne ligefrem "fyrsteligt".

Men uden tvivl er der kommet meget "professionalisme" ind i kirkerne. Det er ikke altid en dårlig ting; kan endda i en kompleks verden, som vores er det, ligefrem være en nødvendighed. Men også som professionel kan man være loyal, engageret, dedikeret og bevidst om at tjene og at høre til. Problemet er bare, at det er man ikke altid og ikke altid i fuldt omfang.

"Lederskab" er en sag, som optager mange i kirken i dag, og igen ikke med urette. Lederskabskonferencer med inspiration i magakirken Willow Creek i USA er en årlig tilbagevendende begivenhed også i Danmark, og mange konsulterer disse konferencer, hvor programmet ofte byder på taler af "store kanoner" fra erhverslivet, entertainment og fra det politiske liv.

Det vil naturligvis være dumt på forhånd at afskrive, at vi i kirken kan lære noget af disse "vipere" (VIP: Very important person), for det kan vi. Men omvendt er det også betænkeligt, hvis vi i al for vid udstrækning kommer til at

se på kirken som et firma, et publikum eller et politisk parti. Ligeledes er det betænkeligt, hvis PR begrebet, og det, som det står for, får for stor en indflydelse i kirken og på dens tænkning og strategi.

Selv om det ikke er moderne og ikke er i overensstemmelse med den "politisk korrekte" tænkning, som dominerer i kirken i dag, så er kirken noget andet, noget afgørende andet end en menneskelig institution. Godt nok kan den beskrives og forklares sociologisk og på anden vis, men sådanne forklaringer slår langt fra til og rammer helt ved siden af, når vi taler om dét, som er kirkens egentlige væsen.

Kirken beskrives i Det Nye Testamente som "den levende Guds kirke", som "Guds elskede, hellige og kaldede", som "en Guds bolig i Ånden", et "helligt tempel" som "Kristi Legeme" og "Kristi brud", som "et præseligt folk", "et kongeligt folk", et "ejendomsfolk". Alle disse navne og flere til understreger kirkens tilknytning til Gud og til Herren Jesus Kristus og dermed dens egenart.

Socialt adskiller kirken sig fra andre samfund ved, at den ser stort på alle menneskelige distinktioner. "Rig" og "fattig", "vis" og "barbar", "slave" og "fri", "jøde" og "græker", "mand og kvinde" skaber ikke skel i kirken, for vi er alle "ét i Kristus", alle "lemmer på samme legeme".

Personsanseelse findes ikke hos Gud, og personsanseelse bør ikke forekomme i Guds kirke. Der kan være og der bør

være respekt omkring vore ledere, men i den almindelige daglige sammenhæng er også de "brødre mellem brødre", "søstre mellem søstre", skrøbelige mennesker, som behøver de andres forbøn, de andres overbærenhed, de andres hjælp og opmuntring.

Forgudelse af lederne, som sker i mange kirker, er ikke noget sundhedstegn, men stærkt foruroligende. Det samme kan siges om den nådesløse kritik af lederne, som bare afslører, at vi forventer os for meget af dem, og at vores håb og forventninger snarere er rettet mod dem end mod Gud, fra hvem alt lederskab udgår.

Ledere bør altid opfatte sig som en del af menigheden, hverken mere eller mindre og føle sig fuldt solidarisk med menigheden.

Funktionærer i kirken

Et af de meget store problemer ved den måde, vi er kommet til at se på lederskab i kirken på, er, at ledere og andre aktive personer kan komme til at se på sig selv som en slags "funktionærer", som føler sig forpligtede til at være til stede i kirken, for at udføre en tjeneste, men ellers ikke ser sig som en del af menigheden.

Det er her den "manglende klubånd" kommer ind i billedet. Sammenligner vi her med Paulus' lister over kvalifikationer en "ældste" og en "menighedsstjerner" bør have (se Pastoralbrevene) kan vi ikke undgå at lægge mærke til, at for Paulus er det uendeligt vigtigt, at disse

mennesker er integreret i dagliglivet, har “godt lov” her, er integreret i familielivet, er gode ægtefæller, og gode forældre og integreret i menigheden, respekteret af menigheden, kort og godt er menighedsmedlemmer, før de er ledere. Og det gælder alle slags ledere i menigheden, ældste, forkyndere, diakoner, administratorer. Ledelsesfunktionen er en hyrdefunktion”.

“Vær hyrde for mine får” sagde Jesus til Peter, og det siger han til enhver leder i Kristi flok. At være forkynnder er ikke bare et spørgsmål om at være en god og erfaren teolog eller en god pædagog, der kan stille tingene praktisk og anskueligt op, men det er at gøre det med en hyrdes sind, med “fårenes” ve og vel for øje”, med omsorg for dem og kærlighed til dem, og gøre det både på det individuelle plan og det mere kollektive plan. Og det kan man ikke uden regelmæssig tilknytning til menigheden og regelmæssigt kendskab til den og dens medlemmers behov og åndelige ståsted.

Den gode leder ikke blot leder menigheden, men han lader sig også lede af menigheden ved at inspireres af den og dens tro, styrkes ved dens forbøn, lyttende til dens længsler, dele dens sorger og frustrationer, være opmærksom på, hvor den måske vandrer vildveje. Han vogter sit liv og sit hjerte både mod uværdige tanker og lyster, mod hovmod, som altid er en latent fare i en leders liv, mod bitterhed og misundelse, mod at bære på onde og negative følelser over for nogle af menighedens medlemmer, mod at blive modløs og opgivende, mod at blive doven og slap, svækket i sit åndelige beredskab.

Kaldet til at tjene

Det er godt, når vi bliver opmærksomme på, at vi er kaldet til en tjeneste, at vi har en nådegave, og denne nådegave gør os til det særlige lem vi er mellem alle de andre lemmer på Kristi legeme. Paulus kalder det at have lyst til en tjeneste for “skøn”. Så ingen skal stå tilbage og ligesom skamme sig over, at han eller hun ønsker at “tælle med” blandt dem, som tjener i menigheden; det er vi alle sammen kaldet til for så vidt, som er kaldet til at “tjene hinanden i kærlighed”.

Men hvad vi heller ikke må være blinde for er, at vi er kaldet til at tjene; det må altid være det overordnede og

Den gode leder ikke blot leder menigheden, men han lader sig også lede af menigheden

bærende motiv. Det må ikke være sådan, at vi “sætter os selv” eller hvad der er det samme, iscenesætter os selv. Det har hverken vi selv eller andre gavn af. Ingen af os skal have “for høje tanker om os selv”, men vi skal handle og tjene alt “efter det mål af tro, Gud har givet os. Det betyder, at Gud er iscenesætteren, ham som sætter, og det er han i vort liv i menigheden såvel som uden for menigheden.

Og går vi ind i en tjeneste, skal vi gøre det “med iver”, med blik for de andre, med udholdenhed, tålmodighed, trofasthed og glæde, og det lader sig kun gøre, hvis motiverne er de rette, og navnlig at fokus er det rette: Guds til ære og menigheden til opbyggelse. Så vil vi også tåle kritik og ikke brænde ud i hårde tider, hvor skuffelserne måske er flere end opmuntringerne.

At gå ind i en tjeneste er også at vokse med opgaven og til stadighed forberede sig på opgaven og forny sig i opgaven. Måske skal du så en dag løses fra opgaven og overgive den til en anden, medens du selv får en ny opgave, en ny tjeneste, men det er ingenlunde givet. Nogle tjenester er for livet. Visdom og ledelse fra Gud er altid vigtig at få givet og have med sig i tjenesten for ham. Desværre kan vi nemt komme til at overse dette afgørende element i tjenestens travlhed, i støjen, som omgiver os, og når fristelser og skuffelser melder sig.

Nogle gange svigter vi; lad os ikke glemme det. Det hører med til vort køds svaghed at svigte, som Jesus sagde til Peter og de to andre disciple. Vores natur er at fare vild og forvilde os, så vi har brug for Hyrden, som opleder os og leder os tilbage, og det har vi for livet. Og af og til har vi brug for at bekende og bede:

*Jesus, jeg sveg dig mangen gang,
flygtede angst og fej,
og når din sti var mig for trang,
gik jeg min egen vej.*

*Jesus, nu står jeg for dig her,
sænker mit blik i blu -
ræk mig igen dit skjold og sværd,
prøv mig en gang endnu!
(Evangelisk Sang nr 311- Svend Rehling).*

Når vi tjener i menigheden og i familien, er det vigtigt at huske, hvor fejlende og svigtende vi selv er og derfor “kunne føle med de uvidende og vildfarne” (Heb 5:2), ligesom det er vigtigt at opøve sig i at have “Kristi sind”, dvs. tænke, bedømme, arbejde som han. Og han “sønderbryder ikke det knækkede rør, og den osende væge slukker han ikke” (Es 42:3); tværtimod iførte han sig lærerlingens dragt, så han “med sine ord kan hjælpe den trætte” (Es 50:4).

Det er klart ud fra alt dette, at ingen af os sådan uden videre er udrustet til at tjene; nådegaven har vi måske - den er ofte en “vuggegave” - men det er ikke nok. Sindet, karakteren, hjertet, motivet vi tjener med er fuldt så vigtigt, ja vigtigere endnu. Og det kan kun opelskes i vandringer med Gud i livets skole, under hans vejledning, hans tugt, hans barmhjertighed og overbærenhed og under fællesskabet med brødrene og søstrene i menigheden og vejledning fra vore ældste og mentorer.

Det er dér “klubånden” bliver så vigtig, at det at være en “levende sten” mellem andre levende stene bliver uomgængelig nødvendig, og det kan ingen “lederkonference”, uanset hvad godt den ellers måtte bibringe os, kompensere for.

Fra Helvedes Blækhuis!

Brev 5: Om krig og tro

Af Louis Nielsen

At Helvede, dets fyrste og dets dæmoner ikke vil menneskene noget godt er ikke noget nyt for læseren af disse breve fra Helvede. Ondskab er aldrig på livets og lysets side, altid på dødens og mørkets side.

Malurt er ung og uerfaren, men ond som alle hans lige er det. Men ikke så sofistikeret og udspekuleret som hans langt mere erfarne onkel og læremester, Fangegarn er det. Som unge er flest, er også han mere fikseret på nuet og de umiddelbare fordele, nuet byder sig til med end på de mere langsigtede mål og horisonter, fikseret på at have det sjovt nu og opleve nydelserne nu.

På en måde forstår hans gamle onkel ham godt, men advarer ham mod de uoprettelige konsekvenser ved at lade ungdommeligt letsind overtage styret over en. Tingene er ikke altid, som de ser ud til at være, de letkøbte sejre kan blive dyre i det lange løb, byttet kan slippe en af hænde.

Nogle gange er "denne verdens børn klogere end lysets børn" minder Jesus os om. Vi skal ikke lytte til Helvedes røst, selvfølgelig skal vi ikke det, men derfor kan noget af det, Fangegarn skriver godt være rigtigt og indeholde en vis sandhed. Blot skal vi huske, at Fangegarns formål og hensigt med alt, hvad han skriver er ond og går kun ud på den ene ting, at Helvede skal triumfere.

Paulus advarer i et af sine breve mod "de ungdommelige lyster". Med det mener han nok ikke så meget bestemte lyster, som hører ungdomsårene til, som en ustadig adfærd mere optaget af at opleve og have det sjovt og skægt her og nu end af at være i Guds vilje og gøre Guds vilje. Måske er det en attitude, som på særlig måde appellerer til ungdommen, men vi ældre går ikke fri, også vi kan indtage den og indtage den som

en indgroet vane. Jo livet er farligt, og vi må tage os i agt og tage vore vaner i nøje øjensyn.

Der er krig i Europa. Ingenlunde første gang, men her er det verdenskrigen 1939-1945, der tænkes på. Sidst Europa oplevede en sådan altomfattende krig var krigen 1914-1918. Nu har vi i dette land nydt næsten 70 år uden krig. Jo krige har der været og været mange af, men vi her i Danmark og de fleste europæiske lande er de gået forbi. Og vi i Danmark var ikke blandt dem, som oplevede krigen 1940-45 allerværst. Men krig er en forfærdelig ting og at leve i krig kan godt fylde sindene med megen angst, uro og bekymring, og det er lige netop det forhold, Malurt skamløst har udnyttet hos sin "patient", og som har givet ham så megen djævelsk nydelse.

Enten patriot eller pacifist

"Tilbage til pligterne Malurt", hører vi Fangegarn sige. Din "virkelige opgave er at underminere troen og hindre, at der skabes dyder". Du må iagttage din "patient" og finde ud af, hvordan han forholder sig til krigen, og så må vi lægge vores strategi i forhold til det, om vi skal satse på at gøre ham til "yderliggående patriot" eller "glødende pacifist". Unægteligt yderpunkter, men i begge ser Fangegarn en mulighed.

Helvede er nemlig bedøvende ligeglad med, hvilken sag et menneske bekender sig til og kæmper for, bare det ikke drager det til Gud, bare den fremmer det, som er Helvedes mål: at hindre og underminere troen, og det kan ske såvel gennem patriotisme som pacifisme.

Men samtidig advarer Fangegarn Malurt mod at sætte alt for store forventninger til krigen. Den kan lige så godt være til Fjendens fordel.

Åbenlys "elendighed" kan udmærket indgå i "Fjendens" strategi; være hans modforholdsregel mod Helvedes angreb.

Derfor er krigen i sig selv ingen garanti for, at Helvede vil have mere held med sine planer. Selvfølgelig er der krigens grusomhed og ukyskhed, som Helvede kan sætte sin lid til.

"Men hvis vi ikke passer på, vil vi se tusinder, som i disse genvordigheder vender sig til Fjenden, mens titusinder, som ikke går så vidt, ikke desto mindre vil have deres opmærksomhed rettet mod værdier og mål, som de tror er større end deres eget jeg. Jeg ved, at Fjenden misbilliger mange af disse mål. Men på det punkt spiller han ikke fair play. Han fanger ofte mennesker, som har givet deres liv for en sag, som Han synes er dårlig, med den uhyre begrundelse, at mennesker troede, at det var en retfærdig sag og handlede efter deres bedste overbevisning".

Det er en svær mundfuld denne her, er den ikke? Helt hvordan den skal udredes ved jeg nu ikke. Det er vel en almindelig iagttagelse, at mennesker ofte i krigstider og krisetider tænker mere over livet og mere overvejer deres valg og værdier end i gode tider, hvor en laissez faire mentalitet snarere lægger sig over alt og alle. Ofte bliver vi også mere altruiske og indstillet på at hjælpe, når livet på en eller anden måde gør ondt, end når alting bare går glat, og det ene år synes bedre end det andet.

Vi bliver kort og godt mindre egoistiske og mindre os selv nok, og det er en god udvikling for et samfund at gå igennem, også selvom den langt fra altid er forbundet med kristendommen og med vækkelser og omvendelser. Megen af den politik og de ideologier, som var rådende i krigsårene og i årene efter var bedømt ud fra kristendommen bestemt ikke noget kristne kunne tilslutte sig, men alligevel er det sådan i en falden verden, at et fast styre kan være bedre for et folk end løssluppen frihed, hvor alt bare går ud på at realisere sig selv.

Så Fangegarn har en pointe.

Krigen tjener ikke entydigt Helvedes interesser; også Fjenden (Gud) kan drage fordel af den, og i den nød, sorg og kvide den efterlader mange i, er der mange, som vil søge til ham. Og det er der også adskillige vidnesbyrd om, at mange gjorde, helt modsat den tid, vi nu lever i, hvor mennesker, som kun har oplevet gode dage, ved livets ende er så tomme og så mættede i selvtilfredshed, at intet gudsord har nogen mulighed for at trænge ind hos dem.

Vi kunne fortsætte et øjeblik endnu med disse refleksioner, også selv om det er lidt ud over, hvad teksten lægger op til. "Der skal en bred ryg til at bære gode dage". Forkælelse er ikke sundt. For beskyttet en tilværelse efterlader os forsvarsløse, for sådan er virkeligheden ikke, og sådan er vilkårene ikke i den virkelige verden, vi er sat ind i. Bibelen er visere her, for den fortæller os uden omsvøb, at "det er godt for et menneske at bære byrder fra sin ungdom".

Og Det Nye Testamente siger, at "hvor er den søn, som ikke tugtes af sin far?" Revselse, genvordigheder, tab af ansigt, sorg, smerte og død hører denne tilværelse til, og det kan vi lige så godt forberede os på først som sidst. Vi går ikke gennem livet uden skræmmer. Men det har mange af os glemt, og det har ikke alene meget store personlige omkostninger for os, men også for samfundet, som efterhånden ikke kan betale for al den hjælp og komfort, det forventes at stille til rådighed for sine forkælede borgere. Hvad skal vi så foretrække? I selv vor vildeste fantasi vil vi aldrig foretrække et samfund i krise og krig. Vi foretrækker så bestemt et samfund, hvor alt fungerer som det skal, og hvor den fælles velstand er rimelig stor.

Men også det har sine omkostninger, og uden tvivl medvirker det til at svække vor realitetssans og vort mentale, fysiske og åndelige beredskab; det gode liv og dets nydelser bliver ligesom taget for givet og bliver endemålet i sig selv; døden og evigheden skænker vi ikke en tanke, hele vor opmærksomhed rettes mod det nærværende, døden opleves mere som et uheld eller en ulykke end et livsvilkår.

"Hyg dig nu!" er ligesom blevet en standard hilsen og et standard ønske, vi efterlader hinanden med, og det uanset situationen, om den er til at hygge eller ikke. Står vi i situationer, som ikke op-

fordrer til hygge, bliver vi forlegne og vil helst trække følehornene til os. Måske får vi fremstammet et "det går nok" eller "du skal se, det er nok ikke så slemt", og er vi på sygebesøg, gør vi os umage med at bagatellisere sygdommen og trøste den syge med, at "du skal se, du skal nok komme dig".

At den kunne være dødelig, og at det er høje tid til "at beskikke sit hus", nægter vi hårdnakket at se i øjnene. Det er alt det, en krig måske, kan ryste os ud af. For den i det mindste fortæller os med store bogstaver, at livet ikke er så sikkert, som vi tror, at det måske i morgen er vores tur til at blive ramt.

Det alvorlige budskab

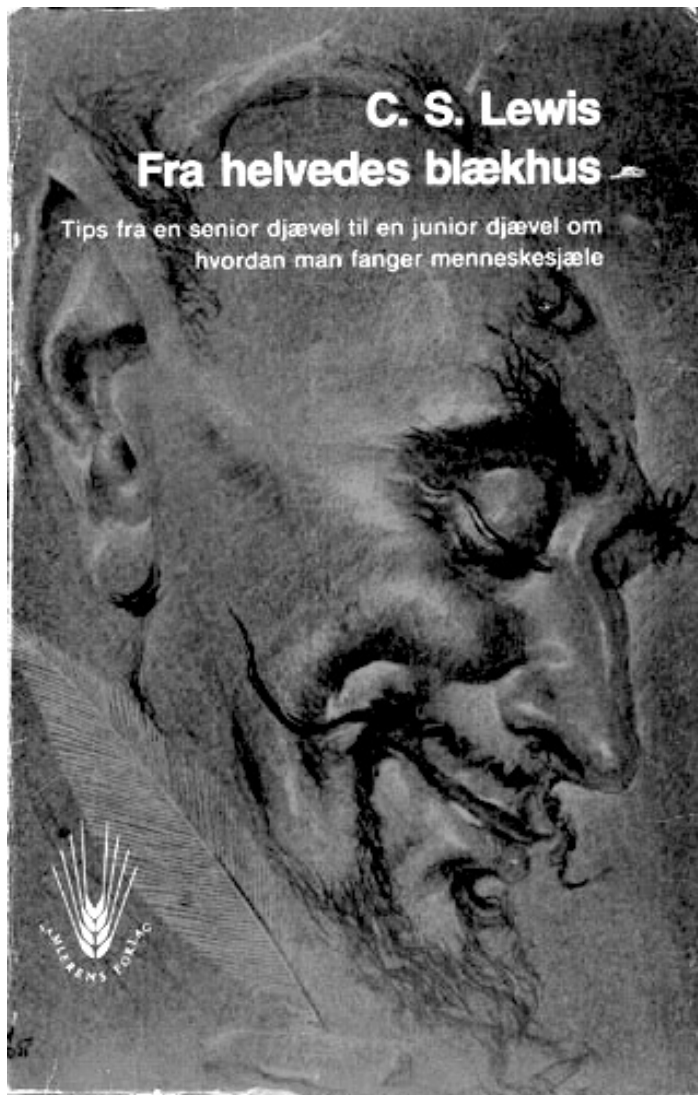
I forgangne tiders evangelistiske forkyndelse slog man meget på dette med livets usikkerhed og appellerede stærkt til

tilhørerne om at få deres sag med Gud gjort op, medens tid var. Mange af de sange, man sang, indeholdt også denne appel. Måske var der en del sentimentalitet og kliche over det, men alligevel var det ikke helt af sporet. Men hvor hører man det i dag? Alvorssiden af evangeliet er vendt på hovedet til fordel for, at man nu bruger evangeliet som løftestang for "feel good" budskabet.

I krigens år var unge mænd, som sendtes i krig, klar over, hvordan sagerne stod. De var klar over den risiko de løb, de så den i øjnene og tog den på sig. Hørte de Kristus til, var de også vel beredte, skulle døden indhente dem.

Hvordan er det så nu? spørger Lewis, og han lader Fangegarn svare:

"Hvor meget bedre var det ikke for os, hvis alle mennesker døde på kostbare sygehjem

blandt læger, som lyver, sygeplejersker, som lyver, venner, som lyver, sådan som vi har opøvet dem til det, som lover den døende, at han nok skal komme over det, som styrker den overbevisning, at sygdommen unskylder enhver svaghed overfor for sig selv, og som oven i købet, hvis vore folk kan deres ting, afholder sig fra enhver antydning om, at man burde hente præsten, for at det ikke skulle røbe for den syge, hvordan det i virkeligheden står til med ham!”

Hvis nogen skulle være i tvivl om, hvor forfærdelig megen ret, Lewis har her, skal der ikke mere til end at se Anders Lund Madsens serie for DR 1 “Du skal dø”. Det program er i sandhed forskrækkende, forskrækkende ved alle de minuttøse detaljer om døden, Anders Lund Madsen bringer ind i sin udsendelse, men intet, absolut intet om evigheden, om Gud, om muligheden for at få fred med ham, om håb, om opstandelse og Himmel.

Fangegarn fortsætter: “Hvor skæbnesvanger for os er ikke den stadige påmindelse om døden, som krig påtvinger mennesker. Et af vore bedste våben, den tilfredse verdslighed, bliver gjort ubrugeligt, I krigstid kan ikke engang et menneske tro på, at han skal leve bestandigt”.

Lewis træder her via Fangegarn på den ømme tå: “den tilfredse verdslighed”, et i sig selv uhyre velvalgt udtryk. Ofte må man undres over i et samfund som det danske at træffe så mange mennesker, som tilsyneladende ikke er bange for at dø.

Sådan er det bare, og selvfølgelig er det ærgerligt, når der er så meget, man gerne vil, synes holdningen at være. Ingen tanke på synd, på et regnskab, på at man nu skal møde Gud, på dommen. Hvad er det, som gør det: “Den tilfredse verdslighed”. Man behøver ikke at ængste sit sind med nogen af disse tanker, “for selv om der skulle være en gud, er jeg da god nok, og som alle gode mennesker har jeg da en ret til himlen, hvis den da er der”. Og er der ingen gud og ingen himmel, så kan det også være lige meget”.

Derfor kan så mange dø “i fred”, og som en hjemmesygeplejerske, som i sit professionelle virke har mødt mange døende, fortalte mig, så er det meget sjældent, at nogen af disse skænker evighedsspørgsmålet nogen tanke. Igen dette med “den verdslige tilfredshed”

“Den tilfredse verdslighed” er et uhyre velvalgt udtryk. Ofte må man undres over i et samfund som det danske at træffe så mange mennesker, som tilsyneladende ikke er bange for at dø.

som Helvede har haft så megen succes med at bruge.

Men som Fangegarn indrømmer: “I krigstid kan ikke engang et menneske tro på, at han skal leve bestandigt”.

Når troen bliver forvirret

Fangegarn er ikke færdig med at advare Malurt mod at lægge alt for megen vægt på de fordele, han mener, krigen kan give ham. Malurt kan nok henvise til autoriteter i Helvede for sin anskuelse, Skurvehas og andre, men Fangegarn mener ikke de har ret.

Angrebet på Troen, som disse mestre udi fristerkunsten med krigen som baggrund mener med stor fordel at kunne sætte ind med, mener Fangegarn ikke har nær så stor en chance for at lykkes, som de påstår. Og hvorfor? Fordi Fjenden (Jesus) har forberedt sine tilhængere på, at lidelser hører med til efterfølgelsen og indgår i selve det at leve i en falden og syndende verden og først ophører med den fulde forløsning i Guds kommende verden.

“En tro” skriver Fangegarn, “som bliver ødelagt af krig eller pest, kan det i virkeligheden ikke have været umagen værd at ødelægge. Jeg taler nu om om lidelse, der breder sig ud til alle sider i en lang periode, sådan som det sker under en krig”.

Igen oplever vi Fangegarn som yderst observant. Ikke desto mindre bruger vantroen ofte det argument i kampen mod kristendommen, og igen og igen

hører vi, at “en gud, som tillader krig” kan jeg ikke eller vil jeg ikke tro på”.

Men i virkeligheden er det argument ud fra uvidenhed og ukendskab til, hvad Bibelen fortæller os om Gud og hans veje med os mennesker, ikke et argument ud fra troens anfægtethed over tingenes tilstand, hvilket er noget ganske andet. Fangegarn har ret, en sådan tro er det i virkeligheden ikke umagen værd at ødelægge.

Men vi er alle skrøbelige og udsatte mennesker, og det kan Malurt drage nogen fordel af ved at slå til i rette øjeblik, nemlig dér hvor patienten er angrebet af angst, føler sorg over tabet af en af sine nære eller oplever fysisk smerte, som “midlertidigt sætter hans dømmeevne ud af funktion”.

Det tror jeg, vi alle kender til i større eller mindre grad, forfamskelsen, forvirringen, uroen og tvivlen, når noget virkeligt truende og overvældende tager fat om os.

Det vil Helvede kunne gøre brug af til at slå os omkuld med og bringe os ud af kurs. Men igen råder Fangegarn til forsigtighed og advarer Malurt mod at glæde sig for tidligt. For Himlen er også nær, og “fjendens hovedkvarter” er altid lydhør, når nogen kalder på det til undsætning. Hjælpen vil ikke udeblive. For hvad er det, vi har dér hos Gud? En talsmand, en hjælper, en ypperstepræst, en “som er fristet i alle ting som vi, dog uden synd, en, som både er trofast og barmhjertig og som vil sende os den nåde, vi har brug for til hjælp i rette tid”.

Ungdom og en usikker fremtid

Endnu har vi ikke i vort land mødt den kollektive modløshed og fortvivelse, som siges at gribe om sig i lande som Grækenland og Spanien og andre lande, ikke mindst blandt unge, hvor så mange som omkring halvdelen af dem er uden arbejde.

Vi kan måske håbe på, og vi kan bestemt bede om, at de dårlige tider lige nu vil blive overstået relativt hurtigt, men desværre er der ikke meget lige i øjeblikket, som peger den vej, snarere tværtimod.

For os, som har en god part af livet bag os, er det måske ikke så svært; vi har også oplevet kummerlige dage, men i modsætning til nu, oplevede vi dem ikke særligt kummerlige, for vi var ikke vant til andet, og vi forventede ikke andet, men klarede os alligevel igennem og mere end det.

Tider, som skifter mellem fremgang og tilbagegang, mellem vækstforøgelse og recession, mellem udbredt rigdom og voksende fattigdom er ikke noget særsyn, hvis man bare har en smule historisk overblik i behold. Vi kender det også fra Bibelens historie. Paulus rammer ind i det, når han til korintherne skriver: "Det er jo ikke for at andre kan få det lettere og I få besvær, men for at der kan være ligevægt. For øjeblikket må jeres overflod afhjælpe de andres mangel, for at deres overflod til gengæld kan afhjælpe jeres mangel. Så bliver der ligevægt - som der står skrevet: "Den, der havde samlet meget, havde ikke for meget, og den, der

havde samlet lidt, havde ikke for lidt" (2 Kor 8:13-15).

Det stikker dybt i bibelsk religion helt tilbage til Moses og lovens tidsalder, at Gud ikke vil og ikke ønsker, at der skal være fattigdom og nød dér, hvor hans lov hersker. Ideelt fortæller loven os, at "hos dig (i Israel) skal der ikke være nogen fattige". Men realistisk fremgår det også af samme lov, at der bedrøveligvis altid vil være fattige i landet, og derfor opsætter loven også en række love, som skal begrænse både fattigdommens udbredelse og dens ødelæggende virkninger på menneskeliv og menneskeskæbner. Bibelens ord og budskab har begge ben solidt plantet på denne jord og forholdene og vilkårene, som råder her efter, at menneskeheden har revet sig løs fra Gud og faldet fra ham.

Det sætter alle vegne og til alle tider sit præg på livet i denne verden. Og skulle vi tro, at velstand og overflod altid er et tegn på Guds velbehag, medens fattigdom er det modsatte, så bør vi måske læse Bibelen med større omhu, og så sander vi måske, at perioder med stor rigdom, som af og til har været spredt ud over historien, snarere har været et udtryk for Guds barmhjertighed og medynk med os end, at vi har haft hans velbehag.

Studenterne, som er sprunget ud i år, har som alle unge mennesker en drøm om at ville nå målet, blive lykkelige, klogere og rigere end deres forældre. Kådhed, optimisme og larmende jubel hører ungdommen til, og trist er det, når vilkårene strammer til, og drømmene brister og brister alt for hurtigt. Men vi, som er ældre, må også gøre op med os selv og spørge os selv om, hvor vores fremtidsoptimisme kommer fra? Er den ikke ofte afgudeværk og afgudeløgn. Ikke alt, hvad glimrer er Gud. Lad os ikke glemme det.

Anderledes derimod med den, som har Gud som sin tilflugt og sit værn. Han og hun fortrøster sig ikke nødvendigvis til at blive rig, lykkelig og stor i denne verden, men er tilfreds med at være det, han og hun er bestemt til i Guds tanker og Guds vilje. Denne kundskab basseret på Herrens frygt og respekt for hans ord vil vi mest af alt ønske for os alle, også for dem, som er blevet student i år, og hvor orienteringen mod det virkelige liv og forlignelsen på dette liv sætter ind. Husk, at "Gud har ikke lovet dig, at himlen kun er blå, at "du ej skal kende til sorger og bekymringer, fristelser og vé", men det er hvad, han har lovet dig, at "give styrke hver en dag, fred i dit arbejde og lys på hver en sag, nåde til at løse dig af fristelserne ud, sand og evig kærlighed - Ja, sådan er vor Gud" (Evangelisk Sang nr.282 "Gud har ikke lovet dig".

Louis Nielsen

Saligprisningerne

Om forfølgelse på grund af Kristus (sidste artikel i serien...)

Salige er de, som forfølges på grund af retfærdighed, for Himmeriget er deres.

Salige er I, når man på grund af mig håner jer og forfølger jer og lyver jer alt muligt ondt på. Fryd jer og glæd jer, for jeres løn er stor i himlene; således har man også forfulgt profeterne før jer.

Matt. 5:10-12

I den ottende saligprisning trøster Jesus dem, som bliver forfulgt og som lider. At lide på grund af ens egen synd og fejltagelser er en ting, men her har vi nogle som lider for retfærdighedens skyld.

Det synes umiddelbart en brat overgang fra den forrige saligprisning. Kristne, der forsøger at leve i fred med alle, som forsøger at stifte fred - og så nu til en konstatering af, at vi skal forvente ikke forsoning med mennesker, men forfølgelse. Hvorfor, kunne man spørge. Jesus giver selv svaret. Vi bliver forfulgt "på grund af ham".

Jesus ønsker at disciplene skal vide, hvordan det hænger sammen: "Når verden hader jer, skal I vide, at den har hadet mig før jer. Var I af verden, ville verden elske jer som sit eget; nu er I ikke af verden, men jeg har udvalgt jer af verden, derfor hader verden jer" (Joh. 15:18-19). Ordene blev udtalt kort før Jesus selv måtte bære hånen, spot, spyt, piskeslag og korsfæstelse.

Det kan indimellem være svært at forstå hadet mod Jesus. Hvad gjorde han andet end at helbrede de blinde, døve og spedalske, besøge de udstødte og trøste de fattige? Ja, han døde i stedet for mennesker, tog deres synd med op på korset. Hvorfor hader verden stadig kristne, som bekender Jesus som deres frelser?

Hvorfor bliver der så tavst ofte i et lokale, når man taler om Jesus sammen

Af Carsten Thomsen

med ikke-kristne. Det er nogle gange som om luften pludselig bliver ladet med en hel anden intens atmosfære. Vi lader alle være salige i deres egen tro - og de verbale overfald er der måske ikke mange af - men man mærker, at Jesus er kontroversiel.

Jesus siger, at verden hader ham, "fordi jeg vidner om den, at dens gerninger er onde" (Joh. 7:7). Jesus kommer ind i verden som lyset, der skinner i mørket. "For enhver, som øver ondt, hader lyset og kommer ikke til lyset, for at hans gerninger ikke skal afsløres", siger Jesus i Joh. 3:20. Menneskets synd gør, at de ikke vil konfronteres med Jesus - og jeg tror også, at kristne, som Kristus-efterfølgere, vækker noget af den samme modvilje, når vi lever et liv i overensstemmelse med Jesu lære.

Forfølgelser forventet

Denne saligprisning er længere end de andre - den fortsætter i vers 11 og 12 ved at henvende sig direkte til disciplene - Jesus vidste, at disciplene ville opleve meget hård og grum forfølgelse, at mange ville ende deres dage som martyrer - og han ønsker både at advare og opmuntre dem på samme tid.

Da Mattæus havde skrevet sit evangelium stod det allerede klart. Johannes Døberen var blevet halshugget, Jesus selv korsfæstet under den værste form for hånen og vanære og fysisk tortur. Stefanus blev stenet, Jakob, Johannes' bror blev dræbt med sværd. Paulus blev pisket og fængslet og blev sandsynligvis henrettet i Rom.

Apostlen Peter tog Jesu saligprisning

til sig. Han opmuntrer flere gange i sine breve de kristne, der lider under hånen og forfølgelser:

"Hvem kan skade jer, når I er ivrige efter at gøre det gode? Men skulle I også komme til at lide for retfærdigheden, er I salige. Frygt ikke, hvad de frygter, når ingen rædsel; men I skal hellige Herren Kristus i jeres hjerte og altid være rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har, men I skal gøre det med sagtnedighed og guds frygt og med en god samvittighed, for at de, der håner jeres gode livsførelse i Kristus, må blive gjort til skamme, når de bagtaler jer.

Paulus siger det endnu mere provokerende og utvetydigt til Timotheus: "Forfulgt bliver alle, som vil leve et gudsfrygtigt liv i Kristus Jesus". (2. Tim. 3:12).

Fra apostlene og til i dag går der en lige linie ned gennem historien - en linie bestående af martyrerne blod. Bare læs Foxes Book of Martyrs eller se den fire timer lange dokumentar: The Cross: Jesus in China - det er et langt vidnesbyrd fra kristne, der fortæller om grusomme lidelser. Bogen "Når troen koster mest" handler om forfølgelser rundt om i verden i dag. Læs den og blive klogere. Kristne lider i fængsler under tortur, mens du læser denne artikel. Vi burde stå mere sammen i bøn for de forfulgte kristne rundt om i verden.

I forordet til "Når Troen Koster Mest" skriver Jørn Blohm Knudsen, generalsekretær i Åbne Døre, dette:

På mine efterhånden mange rejser til de lande, hvor det brænder på for kirken, har jeg mødt mange kristne, der har oplevet forfølgelsen. Alligevel har jeg aldrig mødt

nogen, som syntes, jeg skulle have ondt af dem. Jo, de bad om min forbøn og om andre danske kristnes forbøn, men ikke om, at vi skulle have ondt af dem. I stedet bad de mig om at lide med dem.

Mange vidner om, at de igennem lidelsen er blevet stærkere og mere afklarede kristne. I Danmark har vi nok en tendens til at synes, at modgang for kirken rent faktisk er modgang, men måske er modgang i virkeligheden medgang? I hvert fald kam man, når man ser på kirkerne i de lande, hvor der er forfølgelse, også se en vækst. Kan man det i Danmark?

Faktum er, at mellem 200 og 400 millioner kristne lever i lande eller områder, hvor de i større eller mindre grad oplever problemer, fordi de er kristne. De har noget at sige os. De har noget, de gerne vil lære os.

Forfølgelse i Danmark?

Nu er det yderst farligt at konkludere ud fra Jesu saligprisning, at antallet af stokkeslag og verbale overfald er direkte proportionalt med ens gudsfrygt og trofasthed over for Jesus.

En person i Yemen, der konverterer fra islam til kristendommen vil uanset hans gudsfrygt, med det samme komme i problemer og lide på grund af hans bekendelse af Kristus. I Danmark har vi religionsfrihed i langt større grad og vi behøver ikke frygte modstand fra staten, fordi vi mødes hver søndag i kirken. Faktum er, at det bare er meget forskellige vilkår, vi fødes under og bliver kristne under.

Vi skal være yderst taknemmelige for den religionsfrihed, vi har i Danmark. Det er en af Guds velsignelser og et resultat af kristendommens indflydelse i vort land gennem århundreder.

Det betyder ikke, at der ikke er forfølgelse af kristne i Danmark. Fysisk forfølgelse er der meget lidt af - men Jesus sagde også "Salige er I, når man på grund af mig håner jer og forfølger jer og lyver jer alt muligt ondt på". Det kan man godt opleve. Sladder og at der bliver gjort grin med kristne, hvis de virker bare en anelse fanatiske eller udtaler sig skarpt i debatter om kontroversielle etiske spørgsmål. Og tungens sværd kan ofte stikke dybere end det rent fysiske sværd. Nogle gange foregår det mere subtilt. At man mærker at blive ignoreret og overset, set på med mistænksomhed eller at der bliver gjort grin med en. At

blive holdt udenfor kliquen i skolen eller det gode selskab på arbejdspladsen.

Mange nyomvendte, der kommer fra ikke kristne familier, kan fortælle om problemer de har fået med en eller flere i deres familie, som ikke forstår deres nye tro og ændrede opførsel. Nogle må opleve, at familien eller dele af den kapper forbindelsen til en. Det kan være meget smerteligt.

At leve i et så udtalt ateistisk klima, som vi gør i Danmark, er helt exceptionelt, hvis man ser på andre verdensdele, hvor religion spiller en langt større rolle. Det være sig hinduisme, buddhisme eller islam. Ateismen, eller rettere, ligegyldigheden med religiøse spørgsmål er udtalt. Jo, lidt yoga og mindfulness kan det blive til i ny og næ - horoskoper og anden overtro - og lidt kirkegang ved højtiderne, men ellers føler man gudsforladtheden tyngende indimellem.

Det er ikke direkte forfølgelse, men det er hårdt at leve under denne materialismens ånd, denne moderne "oplyshed", der så at sige har dræbt Gud - at vidne for Jesus er hårdt, for så meget der bliver sået falder på stenhård jord - hjerter, der virker alt andet end parate til for alvor at tackle de store spørgsmål i livet. Vi kan hurtigt blive mismodige og opgivende. Også at møde uvenlighed - for troen er for de fleste dybt, dybt privat - og der er for mange nærmest en uskreven regel om, at den slags holder man for sig selv.

Det er farligt at konkludere ud fra Jesu saligprisning, at antallet af stokkeslag og verbale overfald er direkte proportionalt med ens gudsfrygt og trofasthed over for Jesus.

Den såkaldte nyateisme nøjes ikke med at ignorere kristne. Her udtrykkes blandt videnskabsfolk og andre eksperter et decideret had mod kristne, tilsvinningen af kristendommen føler man er helt skudt forbi, men de "fremturer" med alle slags beskyldninger om, hvad religion - og især kristendom - er skyld i af ulykker - og hvor snævertsynede alle religiøse mennesker er. Nyateismens retorik har ikke grebet ret mange endnu, men man kan sagtens forestille sig at åndsklimaet vil ændre sig til det værre for kristne i Danmark.

Hvad gør vi med vores frihed?

Alligevel kan vi ikke helt tale så godt med om den forfølgelse i den forstand, som Jesus nok primært tænker på i disse vers. Måske er vort spørgsmål ikke i så høj grad "Hvad gør vi i lyset af forfølgelserne? Udfordringerne kommer nok til os på en anden måde. Hvad gør vi kristne i et land med frihed? Der er kristne i fængsler rundt om i verden, som lider nu. Hvad gør vi med vores rigdom, hvad gør vi med vor tryghed og fred?

Jo, vi skal være taknemmelige for den frihed, vi får til at tilbede Gud i dette land. Men Jesu afsluttende saligprisning bør egentlig også være et wake-up call. For vi kan hurtigt have en tendens til at assimilere os for meget - at vor hverdag

som kristne bliver for akklimatiseret med samfundets agenda. Jeg skrev i indledningen til denne serie følgende - og det er værd at gentage her ved afslutningen af denne serie:

Saligprisningerne er en beskrivelse af den kristnes karakter. Sådan vil de mennesker være, for hvem Gudsriget er blevet en realitet. Nye normer og værdier præger dem. De begynder at leve med et helt anderledes sæt prioriteter og holdninger. De lever i verden. Men de er ikke af verden. Gud har kaldet dem ud fra verden, og de har underlagt sig Kongernes Konges autoritet.

Derfor bliver Saligprisningerne også en stor udfordring til kirken og til den enkelte kristen. Saligprisningerne tvinger os til at stille nogle spørgsmål om vor egen karakter, livsstil og lydighed. Er de troende en kristen modkultur? Eller smelter vi så meget ind i den verden vi lever i, så vi bliver verdslige?

I verden men ikke af verden. Det har altid været vor udfordring. Nu skal vi ikke opsøge forfølgelse for forfølgelsens skyld. Der er også kristne, som bevidst provokerer og søger konfrontationen for

at blive bekræftet i deres egen tro, når de møder hadet omkring dem. Men omvendt så har vi behov for nogle lidt flere Keith Green'er - nogle lidt flere, der lever efter mottoet i overskriften på biografien om hans liv: "No Compromise".

Det handler også om at sige nej til nogle af de mange gode ting, verden tilbyder - og som ikke decideret er forkert - men som hindrer os i at tjene Gud fuldt ud med alt i os. Mange kristne er på en eller anden blevet lullet os i søvn af al vor megen underholdning, ved at tage imod alt for mange "tilbud" i denne verden - nej, det er ikke decideret forkert som sådan - men det bliver forkert for den enkelte, når det suger åndeligt liv ud af os - når det fylder så meget i vore liv på bekostning af fællesskabet med andre kristne og fællesskabet med Gud og vores gerning og tjeneste blandt ikke troende.

Og hvad skal kristne så gøre, når de mærker forfølgelsen - mærker hadet og hånen? Fryd jer og glæd jer, for jeres løn er stor i himlene; således har man også forfulgt profeterne før jer, siger Jesus.

Det virker jo helt modsætningsfyldt.

Hvis I lider: Fryd jer. Der er kristne, for hvem forfølgelserne i denne verden er blevet så voldsomme, at deres eneste håb og længsel bliver Himmelen. Og til dem forsikrer Jesus: Jeres løn er stor i Himlen. Himmeriget er jeres. Det ER vores. Allerede nu. Og lønnen vil blive stor i Himlen. Glade skal vi være, når vi lider med den lidende Kristus. Her er der nemlig velsignelse, her er der kraft at hente fra Guds Ånd, her kan vi hvile trygt.

Peter siger det opmuntrende om Jesu eksempel - om den vej, han ønsker vi skal gå:

For det er tak værd, når man med Gud for øje tåler uforskyldte lidelser. Det er ingen ros, at I tåler mishandling, når I fejler. Men hvis I tåler lidelser, når I gør det gode, så er det tak værd for Gud. Det blev I kaldet til, for også Kristus led for jeres skyld og efterlod jer et eksempel, for at I skal følge i hans fodspor: Han gjorde ikke synd, og der fandtes ikke svig i hans mund, han svarede ikke med skældsord, da han blev skældt ud, under sine lidelser truede han ikke, men overgav sin sag til ham, der dømmer retfærdigt. (1. Pet. 2:19-23).

Besøg os på hjemmesiden:

www.kristentperspektiv.dk

POLITIK

Hvor stort håb skal vi sætte til Borgen?

Af Louis Nielsen

Jeg læste forleden en bemærkning i et blad om, at "kristne amerikanere gik alt for meget op i politik". Det har jeg på denne side af Atlanten ikke rigtig nogen forudsætninger for at have nogen mening om, selvom det bedømt ud fra, hvad magasiner og ikke mindst de elektroniske medier fortæller os, kan synes rigtig nok.

Måske udøver politik og politisk tænkning ikke så ekstrem en indflydelse på os, som de gør på mange amerikanere, men måske går også nogen af os for meget op i politik og nærer for stor en tiltro til de politiske strukturer og partier.

Det er vel naturligt, at vi har vore politiske præferencer, men det fritager os ikke for at tænke selv, og for os kristne den loyalitet, vi skylder partiet, aldrig stå i vejen for den loyalitet, vi skylder Herren Jesus Kristus.

Medens vor loyalitet over for Jesus altid er absolut, så er al politik i sin substans relativ og pragmatisk, er det i hvert fald i vort moderne samfund, hvor holdninger mere er noget, man kan give køb på, hvis

det sikrer ens indeks i politiske målinger og ens vej mod magten.

Løfter og løsninger der holder?

Den uafslidelige diskussion om, hvad der var lovet, og hvad der siden blev gennemført, er derfor både kvalmende og hyklerisk på samme tid, en tilskriven sit parti en magt, man godt ved, man måske ikke, ja højst sandsynligt ikke får. Desuden er folkegunst altid en skrøbelig størrelse og aldrig rigtig til at bygge på. Gør man det, kan man hurtigt ende i uføret. Følelser er også meget lettere at mobilisere og sætte i kog end at holde sig til forstandighedens vej med dens ledsagende erkendelse, at ikke alt er muligt, ja at somme tider er mulighederne så indsnævrede, at meget lidt er muligt. Men selv med den erkendelse i behold, kan man naturligvis gribe til forskellige løsninger efter forskellige prioriteringer.

Da mennesker er så forskellige og meningerne og ønskerne så forskellige og verden aldrig hører op med at være præget af syndefald og arvesynd, så er enhver politisk løsning aldrig fuldkom-

men, nogen gange langt mindre end det og til tider endda en ulykke,. Der vil altid være vindere og tabere, altid nogen, som betaler for andre. Og hvad der er indlysende ret og rimeligt for os i Danmark er lige så ulogisk og urimeligt for en amerikaner, og så videre og så fremdeles. Og det værste er, at der kan argumenteres for begge måder at se tingene på.

Disse forbehold, man kan have og må have i enhver politisk diskussion, skulle man tro ville indgive os en vis respekt, ydmyghed og tolerance over for politiske modstandere, men desværre er det ofte modsat. Derfor er der få ting, som virker så splittende som politiske diskussioner. Det er altid nemmere at svine sin modstander til, latterliggøre ham eller hende end det er at føre sig sagligt og respektfuldt frem. Ikke mindst her i de elektroniske mediers og TV-kameraernes tid oplever vi, at tonen bliver mere og mere giftig, nedgørende og latterliggørende. Så er det en ringe trøst, at i USA og andre lande kan den være ligefrem hadefuld med en retorik som endda opfordrer til drab.

En stor del af problemet med den

måde, politik drives på i vor tid, er, at den moderne politiker ikke føler sig bundet af andre love end de politiske; naturloven eksisterer ikke for ham, skabelsen er en myte, Guds lov (De ti bud) tæller ikke med, intet er helligt eller tabubelagt, intet er nedlagt eller givet, alt er til forhandling, alt kan man vedtage at se på som "sociale konstruktioner", intet kan kaldes "sandhed" i evig og absolut forstand. Derfor oplever vi og ser vi i vore dage fremkomsten af så mange love, som savner fornuft, forpligtelse på et fællesvilkår og hensyntagen til den måde, mennesket er skabt på. Politikeren af i dag føler sig at have ret til at flytte på alle ting og ændre på alle ting.

Eksemplerne på dette er talrige, men desværre er følgerne af denne lovgivning sen til at vise sig og derfor skræmmes vi ikke, men fortsætter ufortrødent i samme ødelæggende og dødbringende spor. Og når vi standser op og begynder at debatere, om det nu var så godt det, der blev lovgivet om for 10, 20 og 30 år siden, så er toget kørt. Det er blevet for sent til at lave om på det, og det at indrømme, at vi tog fejl, er jo heller ikke vor stærke side. Omsindelse føler mennesket aldrig som en naturlig ting. Så hellere fremture og forhærde sig.

Mange af de moralsk betændte ting, som er blevet gjort legale inden for de senere år, er stadig legale, og ingen tænker længere over de skadevirkninger, de har haft og har. Ikke en gang vi kristne tænker over det. For også vores samvittigheder sløres. Midt i det alt sammen fortæller Bibelen os, at "synden fremkalder Guds vrede".

Måske ikke i samme skikkelse, som da floden i Noahs dage brød ind over verden, heller ikke i den skikkelse, som da Sodoma og Gomorrah ødelagdes, eller som da kana'nerne blev fordrevet og slået ihjel af de indtrængende israelitter.

Nok snarere på den skjulte, men alligevel tydelige måde, hvor Gud overgiver os til vor uforstand og vor synd. Ser vi ikke bl.a. frugterne af det i de mange samfundsonder, vi kæmper med i dag, de mange utilpassede unge, narkomaner, alkoholikere, misbrugte, ludomaner, kriminelle?

Ikke at vi vil gøre nogen af disse mere skyldige og mere ansvarlige for deres handlinger end nogen af os andre; selvfølgelig har hver af os et ansvar, men

når nogen af os går fri af at falde i, skyldes det ofte mere, at livet har været mere nådigt (Gud har været nådig) mod os end det har været mod dem.

Et folk sår gudløshed og høster storm. Sådan udlægger flere af Israels profeter historien. Den tolkning står også ved magt i dag.

Frihed er os tilstået, men friheden er altid under ansvar, ansvar over for Ham, som ikke alene er Skaberen, men også alt levendes Gud. Det gælder også politikere og lovgiverne. Ingen kan sætte sig uden for Guds lov og herredømme.

Som kristne skylder vi stadig, også trods alt det, vi har skrevet om her, at bede for vore ledere, at betale vore skatter og afgifter, være lovlydige og positive og konstruktive i vor adfærd og de holdninger, vi lægger for dagen. Men mange gange gør vi det med et tungt, sukkende, endda sørgende hjerte. Mere og mere føler vi os fremmede i denne verden, som et uønsket mindretal.

Politik - et nødvendigt onde

Vi ser ikke det politiske magtspil som ideelt og ofte langt fra som et gode, og derfor sætter vi ikke vor lid til nogen politiker eller til det politiske system som sådan. Men vi anerkender det, som den

nødvendighed det er. Det kunne sagtens være værre og sandsynligvis bliver det værre.

Vi bedrøves over megen af den lovgivning, som fremlægges og vedtages i Folketinget, og vi bedrøves over den uretfærdighed, som præger verdenssamfundet, og nogen gange vil vi være kaldet til at være en profetisk advarende røst, trods den risiko det indebærer for os selv.

Men i lydighed mod Guds bud bøjer vi os under vore lovgivere - så længe altså som de ikke byder os gøre noget, som bryder med den loyalitet, vi alene skylder Gud - men vi takker også for det gode, som det er at leve i et retssamfund. Vort dilemma i dette her som i alt andet i livet kommer grundlæggende af, at vi lever i en falden syndende verden, som det til trods stadig opretholdes af Gud, og som han beskytter med sit forsyns nåde.

Alt er derfor ikke mørke og ondskab, og der vedtages stadig mange gode og retfærdige love til velsignelse for gavn for os alle. Paulus' ord om myndighederne i Rom 13:1-7 står stadig ved magt, og også vi må stræbe efter i guds frygt at efterleve dem. Men vi beder også "Komme dit rige", og ser med glæde frem til den dag, hvor "en konge skal herske med retfærdighed".

Teologisk tidsskrift

Bøger

"Dansk Tidsskrift for Teologi og Kirke/2012/02: Gudsriget", Menighedsfakultetet, årsabonnement 285 kr; udkommer fire gange om året.

Det er ikke ofte, at vi i dette magasin anmelder tidsskrifter. Men denne gang vil vi gøre en undtagelse. For her er virkelig noget at hente, om det vanskelige bibelske og teologiske begreb, vi taler om, når vi siger "Guds rige".

- Gudsriget ifølge Det Gamle Testamente af Carsten Vang;
- Gudsriget og korset af Morten H. Jensen;
- Guds rige ifølge synopsen af Peter V. Legarth;
- Havde Luther en teologi om Guds

rige? af Asger Chr. Højlund;

- Talen om Guds rige i de danske vækkelsesbevægelser af Kurt E. Larsen; Guds rige mellem forkyndelse og handling af Leif Andersen;

Alle seks artikler er på hver sin måde gode, oplysende og læseværdige, men prisen bærer "Gudsriget og korset - Historien om, hvordan to modsætninger blev evangelium", side 19-35.

Den artikel er hele magasinet værd. Også vore læsere vil kunne få stort udbytte og stor indsigt i Markus Evangeliet, dets opbygning, struktur og indhold ved at læse denne artikel.

Artiklen vil kunne downloades fra www.teologisk-tidsskrift.dk.

Louis Nielsen

Mens Twilight-filmene synger på sidste vers (eller tager jeg fejl?), så er her endnu en blockbuster-saga målrettet mod teen-agerne. Og Hunger Games er mere min kop te end det savlende romantiske og sære varulve univers i Twilight (har dog kun set den første Twilight-film).

Vel, dette er ikke primært en teenage-film, men en film om en teenager. Man behøver ikke at være i puberteten for at kunne nyde Hunger Games.

Vi befinder os i en fjern fremtid, hvor et totalitært regime Panem styrer 12 distrikter med hård hånd. Hvert år udvælger diktaturet 12 drenge og 12 piger fra distrikterne, der skal kæmpe til døden i et aflukket form for naturreservat - og hele befolkningen kan følge med på storskærme og derhjemme i stuerne. Kun én overlever og står som vinder.

Dette reality show/gladiator-univers er præmissen for filmen.

Da Katniss' søster bliver udvalgt som en af de 12 piger, så træder Katniss ind som frivillig for at redde søsteren. I første halvdel af filmen følger vi udvælgelsen og træningen forud for de afgørende kampe.

Selvopofrende hovedperson

Instruktøren Gary Ross bygger stemningen godt op til reality-showets finale - og hele det moralske dilemma afspejles i Katniss' mistede uskyld og kamp for at bevare sin medmenneskelighed og integritet. Kan hun det i et grusomt show hvor kun én får lov at overleve? Og hvor hun selv bliver nødt til at dræbe?

Det er her, filmen får nerve og bliver spændende som en dystopisk og moralsk fabel. Den indre kamp, der foregår i Katniss, mens hun skal prøve at retfærdiggøre over for sig selv at deltage i denne blodige kamp. Er det ikke bedre bare at lægge sig ned og dø - lade være at kæmpe?

Det er med i hendes overvejelse - men hendes overordnede mål bliver at beskytte vennerne Peeta og Rue - og hun ved, at hun sikkert bliver nødt til at ofre sit eget liv for at redde dem - kun én kan stå som vinder.

Og hvordan skal hun forholde sig til

hele medie-cirkuset? For at overleve må hun spille med, indynde sig hos masserne, for popularitet giver point i reality-showet og hjælper hende til at overleve. Men samtidig med, at hun udnytter "systemet", så har hun en skjult dagsorden.

Jennifer Lawrence er et fund i rollen som hovedpersonen Katniss Everdeen, og hun udstråler sårbarhed og styrke på samme tid.

Det er klart, at filmen er lidt af en kommentar på vores mediefikserede verden, hvor man først virkelig ER no-

get, hvis man er på forsiden af bladene eller i tv.

Det gamle Rom havde Colosseum, hvor kristne blev smidt for løverne som underholdning for pøbelen og gladiatorer kæmpede til døden. Og hvorfor skulle det ikke kunne ske igen? Hvis det skete, ville rammen mest sandsynligt være et reality show på tv, der serverede drab til desserten.

Filmene er baseret på Suzanne Collins bog-trilogi Hunger Games - så der er flere film i vente.

Carsten Thomsen

verden

i Johannes-evangeliet (5) kap. 16:12-33

“Jeg har endnu meget at sige jer, men det kan I ikke bære nu. Men når han kommer, sandhedens ånd, skal han vejlede jer i hele sandheden; for han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og hvad der kommer, skal han forkynde for jer. Han skal herliggøre mig, for han skal tage af mit og forkynde jer det. Alt, hvad Faderen har, er mit; derfor sagde jeg, at han skal tage af mit og forkynde det for jer” (16:12-15).

Jesu store tale den sidste aften, han havde med sine disciple, afbrydes jævnligt af disciplenes spørgsmål. Disse afslører, hvor lidt de forstod. Disciplenes manglende forståelse af Jesu gerning er et tema, vi ofte støder på i evangelierne. Først efter Jesu død og opstandelse og Helligåndens komme “åbnes deres øjne”.

Uden tvivl brugte Jesus enhver anledning, han under de 40 dage mellem opstandelsen og himmelfarten var sammen med disciplene, til at lukke deres øjne og hjerter op til at forstå Ham og forstå Skriften. Der var meget, disciplene ikke kunne bære, men vent, siger Jesus, Helligånden, som jeg vil sende vil “vejlede jer i hele sandheden”.

Treenighed afgørende

Guddommens enhed i treenighed er stærkt fremme i de ord, Jesus taler her. Ligesom Jesus havde talt de ord, og kun de ord, han havde hørt Faderen sige, således vil Helligånden kun tale de ord, han hører Jesus sige. “Han vil tage af mit og forkynde for jer”, og ultimativt går også det tilbage til Faderen. For alt, hvad Faderen har, tilhører Sønnen.

Kristendommens sandhed står og falder med læren om Treenigheden. Hver

Af Louis Nielsen

af guddommens personer har opmærksomheden rettet på den anden. Sønnen har opmærksomheden rettet mod Faderen, og Faderen mod Sønnen. Helligånden har opmærksomheden rettet mod Sønnen og Faderen.

Guds enhed er en enhed i treenighed, og Sønnen er midtpunktet. Faderen er større end alle, og Sønnen underordner sig under Faderen, men Faderen elsker Sønnen, peger på ham og har overladt alle ting under ham. Helligånden har heller ikke sin egen agenda, men herliggør Sønnen og tager af det, som er Hans, giver det til disciplene og forklarer det for disciplene, så de forstår det.

På den måde bindes hele den bibelske åbenbaring sammen fra evighed til evighed, og det lys modtager vi i ydmyghed og tilbedelse: Guds store hemmelighed: Jesus i hans guddomsherlighed:

*“I dig Guds herlighed vi se,
i dig vi kender Gud,
du er hans væsens billede,
vor himmelkonge prud!
Vi dig, Guds Lam vil prise nu,
for du er værdig, ene du”.*

Ordene “Han skal vejlede jer til hele sandheden” bliver ofte forstået som gældende kirken, altså sådan, at Helligånden fortløbende åbenbarer nye sandheder for kirken. Men “jer” er uden tvivl disciplene, apostlene. På en særlig måde modtager de Helligånden.

“Disciplene blev glade, da de så Herren. Jesus sagde igen til dem:”Fred være med jer! Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer”. Da han havde sagt det, blæste han ånde i dem og sagde:

“Modtag Helligånden! Forlader I nogen deres synder, er de dem forladt, nægter I at forlade nogen deres synder, er de ikke forladt” (Joh 20:20-23).

Den kristne åbenbaring findes i Det Nye Testamente. Og fra den kan intet trækkes fra og intet lægges til. Kirken bygger på “apostlenes og profeternes grundvold med Kristus Jesus selv som hovedhjørnesten (Ef 2:20). Helligånden er i kirken som “visdommens og kraftens ånd” (Ef 3:16 ff.), ikke for at åbenbare nye sandheder, men for at bevare, lukke op, trøste og styrke kirken ud fra den “sandhed i Jesus”, vi har modtaget.

Apostlene og profeterne er kirkens historiske grundvold, og de kan ikke erstattes med andre.

Jesus viser sig igen

“En kort tid, så ser I mig ikke længere, og atter om en kort tid, så skal I se mig”. Da sagde nogle af hans disciple til hinanden: Hvad er meningen med det, han siger til os: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter om en kort tid, så skal I se mig? og: Jeg går til Faderen?” De sagde altså: Hvad mener han med at sige: En kort tid? Vi forstår ikke, hvad han taler om” (16:16-18).

Da Jesus talte disse ord, var der kun få timer tilbage inden hans arrestation, domfældelse, korsfæstelse og begravelse. Men allerede søndag morgen stod han op, forlod graven og viste sig snart for kvinderne ude ved graven og for disciplene. Umiddelbart giver det bedst mening at forstå “en kort tid” som tidsintervallet mellem arrestationen i haven og opstandelsen påskemorgen.

Opstandelsen aner disciplene intet om; den kommer som en fuldstændig ukendt hændelse for dem.

Jesus har i sin afskedstale talt om, at han ville vende tilbage. Her snævrer det ind til hans tilbagevenden påskemorgen. Men udtrykket er måske bredt nok til at omfatte alle hændelser, hvor Jesus viser sig for sine disciple, for Peter i Joppe, for Saulus Damaskusvejen og andre steder.

Om Jesus viser sig eller ej er ikke det afgørende, men det er hans tilstedeværelse. Han har ikke efterladt os alene i verden: han kommer til os. Hvor han er, skal vi være, og en dag kommer han synligt i herlighed og henter os hjem til de boliger, han har beredt os.

Sorg og trøst

“Jesus vidste, at de ville spørge ham, så han sagde til dem: ‘I spørger hinanden, hvad jeg mente, da jeg sagde: En kort tid, så ser I mig ikke, og atter en kort tid, så skal I se mig. Sandelig, sandelig siger jeg jer: I skal græde og klage, men verden skal glæde sig. I skal sørge, men jeres sorg skal blive til glæde. Når kvinden skal føde, har hun det svært, fordi hendes time er kommet; men når hun har født sit barn, husker hun ikke mere sin trængsel af glæde over, at et menneske er født til verden. Også I sørger nu, men jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerter glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer’ (16:19-22).

En stor sorg ventede disciplene - og iblandet denne sorg var der usikkerhed, de mange spørgsmål den skabte uden at give svar. Hvad skulle der blive af dem? Jesu afskedstale skulle lindre denne krise så meget som muligt.

Men verden ville glæde sig, og man ville lykønske hinanden med, at man havde fundet den endelige løsning på problemet “Jesus”. Igen møder vi temaet om verdens irrationelle had til Jesus.

Men vent, siger Jesus, jeres sorg skal vendes til glæde. Det er som når et barn kommer til verden. Det betyder altid smerte for moderen, men kun forbigående, og når først barnet er kommet til verden er smerten hurtigt glemt af lutter glæde over barnet.

Jesus kan udmærket have tænkt på Det Gamle Testamente og dets tale om “de messianske veer”, veerne, der går forud for Guds riges gennembrud. Før det sker, må Guds folk være forberedt på lidelser. Det samme møder Det Nye Testamente os med. Herren Jesus er “førstegrøden” af den nye skabelse og den kommende

verdensorden, og hans vej til herlighed gik gennem lidelse og død. Men endte i triumf. Således også for kirken. Vi “ser hen til Jesus, troens banebryder og fuldender, som for den glædes skyld, der ventede ham, udholdt korset, uden at ænse dets skam og nu sidder på højre side af Guds trone” (Heb 12:2).

“I sørger nu”, siger Jesus trøstende til disciplene, men vent “jeg skal se jer igen, og da skal jeres hjerte glæde sig, og ingen skal tage jeres glæde fra jer”.

Findes der noget budskab, der som evangeliet kan vække glæde og forny den til stadig mere glæde? Glæde er så selvfølgelig evangeliets følgesvend, at vi næsten ikke behøver tale om det. Den bare er der og vokser frem mod højlys dag, og den veksler ikke, som alt andet.

Jo måske veksler den i vores følelsesliv, men den veksler ikke i sit arnested, i sit udspring i Jesus Kristus; det er Han, som siger “Ingen skal tage jeres glæde fra jer”.

Større erkendelse

“Den dag skal I ikke spørge mig om noget. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Beder I Faderen om noget i mit navn, skal han give jer det. Indtil nu har I ikke bedt om noget i mit navn. Bed, og I skal få”, så jeres glæde kan være fuldkommen” (16:23-24).

“Den dag” henviser som regel til tidsalderens ende, til “den sidste tid”. Når Jesus taler om “den dag” betyder det ikke, at det ikke er påskemorgen, han henviser til, men at opstandelsen indvarsler den nye tidsalder. Opstandelsen er den nye tidsalders første dag.

Den dag skal I ikke spørge mig om noget, siger Jesus. Opstandelsen og Helligåndens komme vil forklare disciplenes spørgsmål og fjerne deres tvivl. Da vil de i sandhed “kende”. Hvad disciplene da vil gøre er at bede Faderen i Jesu navn. Det anvendte græske ord kan betyde både “at spørge” og “at bede”. Medens Jesus havde været hos sine disciple havde de bedt ham om dette og hint. Forskellen er, at nu kan de rette deres henvendelse direkte til Faderen i Jesu navn.

Kristne er pr. definition de, som “kender”: Men I er blevet salvet af den Hellige og har alle kundskab” (1 Joh 2:20). Under den nye pagt forstår vi, hvad Gud har gjort. Også er vor viden om Gud og vort kendskab til Gud kraftigt forøget ved det, Jesus har fortalt os.

Det var det, Jesus sigtede til, da han

sagde: “Jeg kalder jer ikke længere tjenere, for tjeneren ved ikke, hvad hans herre gør; jeg kalder jer venner, for alt, hvad jeg har hørt af min Fader, har jeg gjort kendt for jer” (Joh 15:15). Den “eskatologiske situation”, som nu er her, “betyder ikke at have flere spørgsmål” (Bultmann).

Til sine utålmodige disciple siger Jesus: Vent kun et øjeblik, så vil I forstå, som jeg har lovet jer. Det er en opfordring om at vende sig til Jesus. Først da befries man fra sine religiøse kvaler og sine mange spørgsmål og kan nu hvile i gudsriget og fremtidens fællesskab af dem, som kender Gud og er mættede i ham (Efter D.A.Carson “The Gospel According to John”).

Kan det, Jesus taler om, mon udtrykkes bedre, end Grundtvig har gjort det i salmen “Jesus er navnet mageløst”:

*“Kun i det navn vor bøn er hørt,
kun i det navn Guds ord er ført,
taler Guds-Ånden og trøster?”*

Men ikke kun disciplenes kendskab til Gud vil ændre sig radikalt; det vil også deres bønneliv, som nu vil blive beriget af at leve i fuldendelsens tidsalder; derfor kommer også glæden ind i billedet.

“Tro på Jesus, blive i Jesus, adlyde Jesus, blive ved hans ord, bære frugt og bede i hans navn hænger alle sammen, og sammen konstituerer de den glæde, som ingen kan tage fra os, den fuldkomne glæde.

“Sådan har jeg talt til jer i billeder; der kommer en tid, da jeg ikke mere skal tale til jer i billeder, men ligeud forkynde jer om Faderen. Den dag skal I bede i mit navn, og jeg siger ikke til jer, at jeg vil bede til Faderen for jer, for Faderen selv elsker jer, fordi I elsker mig og tror, at jeg er udgået fra Faderen. Jeg er udgået fra Faderen, og jeg er kommet til verden; jeg forlader verden igen, og jeg går til Faderen” (16:25-28).

“I billeder” henviser ikke nødvendigvis til lignelser og metaforer, men snarere til den dunkelhed, hvormed disciplene havde opfattet Jesu ord i hans sidste tale til dem. Lyset kunne ligesom ikke rigtig bryde igennem, før korsfæstelsen og opstandelsen havde fundet sted. Alt det ville ændres med påskedag og pinsedag. Da ville de forstå Faderen og hans vilje,

forsæt og plan.

Da ville de frit kunne henvende sig til Faderen, frit rette deres bønner til ham, for, siger Jesus "Faderen elsker jer, fordi I elsker mig og tror, jeg er udgået fra Faderen. Jeg er udgået fra Faderen, og jeg er kommet til verden; jeg forlader verden igen, og jeg går til Faderen". Disse ord kan vi nærmest opfatte som et resume af hele Jesu liv og gerning; alt væsentligt i hans komme er indeholdt i de ord.

Jesu ønsker ikke, at "i mit navn" skal blive opfattet som en reservation i adgangen til Faderen eller som noget magisk, der virker af sig selv. Det er alt sammen i kraft af Jesus. Men det understreger den åbne og frimodige adgang til Gud direkte ind for hans åsyn, direkte til nådens trone, som kristne har. Det er godt at vide, at denne forvisning kommer fra ingen ringere end Herren Jesus Kristus selv.

Desværre, må vi sige, har kirken ikke talt så klart om det, som Det Nye Testamente gør. Kirken har ofte i sin historie opfattet sig som formidler mellem Gud og mennesker, og har dermed skygget for Jesus Kristus, Formidleren selv. Kirken har opfattet sig selv som en frelsesinstitution, som dogmet, at der "ikke er frelse udenfor kirken" er et tydeligt vidnesbyrd om, og som ikke mindst den katolske kirke har som sin ledetråd.

Derfor tillægges også Maria så stor betydning i katolsk teologi, derfor tillægges alterets sakramente og andre sakramentale handlinger så afgørende betydning, derfor er præsteskabet en livsnødvendighed, derfor helgener og helgeners forbøn. Men alt dette og flere andre ting i kirkens liv - og nu taler vi ikke kun om den katolske kirke, men om kirken generelt, også evangelikale kirker - snarere formørker Jesu ord end oplyser dem.

Svigtende disciple

"Hans disciple sagde: 'Nu taler du ligeud, og du bruger ikke billeder. Nu ved vi, at du ved alt og ikke har brug for, at nogen spørger dig. Derfor tror vi, at du er udgået fra Gud'. Jesus svarede dem: 'Tror I nu? Der kommer en time, ja den er kommet, da I skal spredes hver til sit og efterlade mig alene. Men jeg er ikke alene, for Faderen er med mig.'"(16:29-32)

Situationen afbildet her er ironisk. Disciplene tror, at de forstår, og forstår alligevel ikke. Mon ikke det sker for os allesammen i vores omgang med Jesu ord? Hvad de ikke har forstået er, at Jesus ikke har talt om her og nu, men om tiden efter hans død og opstandelse. Disciplene havde ofte oplevet, at Jesus længe før noget spørgsmål var rejst, havde gennemskuet, hvad man ville spørge ham om. Derfor tror disciplene, at Jesus er udgået fra Gud, og ved at bekende det, bekender de noget, som deres forstand endnu ikke har grebet rækkevidden af.

Når Jesus nu spørger dem: "Tror I nu?" siger han det sådan, at disciplene ikke kan undgå at forstå, at Jesus rejser alvorlig tvivl om, hvor meget de nu tror. For "der kommer en time" siger han, "ja den er kommet, da I skal spredes hver til sit og efterlade mig alene".

Kun om få timer vil det, som Jesus forudsiger her, ske. Efter Jesu pågribelse i haven står der: "Da lod de ham allesammen i stikken og flygtede" (Mark 14:50). Peter og Johannes fulgte ganske vist efter til ypperstepræstens palads med Peters trefoldige fornægtelse af Jesus til følge; Johannes stod ved Jesu kors, men i dagene efter opstandelsen var både han, Peter på vej tilbage til deres hverv som fiskere (Joh 21:3).

Hyrden var, som Skrifterne havde forudsagt, blevet slået og færene spredt. En del af Jesu virke efter opstandelsen var da også at samle dem igen. Man gemte sig bag lukkede døre "af frygt for jøderne". Ingen var trådt frem og havde identificeret sig med Jesus. Jo Jesus var grundig forladt. Men han var ikke alene, sagde han også, for "Faderen er med mig". Men er det nu rigtigt? Kom der ikke en time med totalt mørke over landet, og råbte Jesus ikke ind i det mørke: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?" Her er vi virkelig på dyb og hellig grund, og vi evner bare ikke at forstå det.

Vi rører her ved korsets dybe gåde, korsets modsigelse, at Jesus blev forladt af sin far, at Sønnens "bliven gjort til synd for os" får Gud til at skjule sit ansigt. Det var virkeligt og reelt, ikke kun en følelse Jesus havde; alle psykologiske forsøg på at forklare det slår fejl og afslører kun, hvor lidt vi forstår forsoningen, forstår hvor forfærdelig synden er i Guds øjne og forstår dybden af Guds kærlighed til

verden, forstår hvad det var der skete, da "Gud i Kristus forligte verden med sig selv" (2 Kor 5:18).

Trængsler i verden

"Sådan har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden" (16:33).

De sidste ord her er afslutningen på Jesu tale i ovensalen (kap. 14-16). Jesus har talt, for at berolige og trøste disciplene, bringe dem ind i hans fred, den "fred han efterlader" dem (Joh 14:27).

Det er ord til at gemme i hjertet, også under afslutningen af denne dag, hvor de alle flygtede hver til sit. Jesu kærlighed til sine disciple holder ved (Joh 13:1). Også hans kærlighed til os, til dig og mig, holder ved, trods vore fejltrin, vore svigt.

I verden vil disciplene og alle andre, som følger Jesus, have trængsler, for sådan er verdens natur og sådan har Skriften forudsagt det. Men kristne skal ikke lade sig slå ud af det. For endnu mere sandt er det, at Jesus har overvundet verden. Det er ikke altid lige klart, for af og til synes verden at vinde.

Men "verdens fyrste" er overvundet af Jesus og i Jesus, og med hans overvindelse er også hans rige dømt til undergang. Jesus er verdens sande konge, og en dag åbenbares det for alle, at det er Jesus, som har magten, en magt som aldrig skal forgå. Med den ro og værdighed i sindet træder Jesus frem og møder sine fjender, og med Guds fred og Gudsrigets fred står han op af graven og møder og velsigner disciplene og gør det, indtil de og vi alle møder ham i herlighed.

Kristent Perspektiv udgives af Perspektiv Bibelskole. **Sekretariatet** v.

Henning Lütje, tlf. 74415540. **Ekspedition:** Gerda Jessen Sørensen, Lindevej 56 A. 5250 Odense SV, tlf. 66132048.

Redaktion: Carsten Thomsen (ansv. red), ctpress@mac.com, Louis Nielsen, louis.nielsen@youmail.dk. Astrid í Hjöllum Christensen. **Bladet udgives** 3 gange om året).

Årsabonnement: 125 kr. **Hjemmeside:** www.kristentperspektiv.dk